

Nudní učítelia

Niektorí dospievajúci sa však sťažujú, a zdá sa celkom oprávnene, že záujem o výučbu zjavne často chýba aj samotným učiteľom. Jeden chlapec povedal: „*Učítelia sa pred vás postavia, niečo povedia, dajú vám úlohu a potom vás nechajú ísť. Myslím si, že je im všetko jedno. Pokiaľ učítelia svojim výkladom nedávajú najavo dôležitosť, ani mi nemusíme potom dávať pozor!*“ Iný chlapec k problému dodáva: „Učiteľom nikto nevenuje pozornosť a oni sa preto domnievajú, že sa nikto z nás nechce učiť. Pritom sami do učenia nevkladajú moc energie a nadšenia“. Je to akýsi bludný, začarovaný kruh. Možno bude potrebné, aby si ty svojim vlastným prístupom prebral svojho učiteľa. To preto aby si sa v konečnom dôsledku ty sám niečo od neho dozvedel a naučil. Áno nie každý učiteľ dokáže zaujať svojim prístupom celú triedu. Vyburcuj svoju myseľ ale aj myseľ svojho učiteľa. V prvom rade pozorne počúvaj, prinúť sa udržať pozornosť — sústreď sa! Zapoj sa do diskusie v triede. Dávaj cielene otázky a komentáre a snaž sa o problémy diskutovať. To teba i učiteľa povzbudí a napomôže udržať tvoju myseľ v napätí a záujme. Uvedomujem si, že pozorne sledovať výklad učiteľa môže byť v mnohých prípadoch náročné. Odborníci však tvrdia že čím viac sa budeme snažiť sústrediť sa, tým viacej sa nášmu mozgu bude toto dariť. Ivan (14) uviedol: „Zistil som že je niekedy naozaj náročne upokojiť sa a prinútiť, aby som dokázal sledovať výklad učiteľa. O chvíľu však zistím, že mi to ide lepšie, a čím viac sa nútim, tým viacej sa mi darí kontrolovať pozornosť“. Ivan ďalej pokračuje: „Veľmi užitočným sa mi zdá, keď si látku, ku ktorej máme výklad, najskôr prečítam. Vtedy sa mi výklad zdá zaujímavejší a dokážem ho aj účinne sledovať“

Naše deti si zaslúžia záujem a lásku, opak ich vážne poškodzuje.

Noviny *Toronto Star* napísali: „Deti, ktoré vyrastajú bez objímania, maznania či hladkania majú abnormálne vysokú hladinu stresových hormónov“. Telesné, citové a emocionálne zanedbávanie behom útleho detstva, skutočne môže mať závažný, dlhodobý vplyv na schopnosť učenia i na pamäť“. Z Týchto zistení je jasné, že telesná prítomnosť rodičov je nutná. Ako ináč by sa medzi rodičom a dieťaťom mohlo vytvoriť silné puto? Je veľmi smutné že i v bohatších častiach sveta je dnes tendencia zaisťovať potreby detí oddelene, bez prítomnosti rodičov. Deti sú posielané do škôl, internátov, do práce, na letné tábory a dostávajú peniaze, z cieľom poslať ich na rekreačný pobyt. Milióny detí, ktoré sú doslova vystrnadené z rodinného kruhu, môžu získať pocit — i keď len podvedomý —, že sú zanedbávané, že o ne nemá nikto záujem, že ich nik nemiluje a že sú obklopené len nepriateľským svetom dospelých, ktorému sami ešte moc nerozumejú. V Berlíne je až 3000 detí, ktoré sú súčasťou opustenej skupiny detí, ktorých domovom je ulica Jeden deväťročný nemecký chlapec povedal: „Nikto ma už nechce!“ smutne sklopil hlavu a dodal: „Radšej by som bol našim psom.“

Podľa knihy *Growing Up Sad* nie je to až tak dávno, keď si lekári mysleli že detská depresia jednoducho neexistuje. Čas a skúsenosti však ukázali niečo iné. Dnes, autori tejto knihy uvádzajú: Detská depresia je v súčasnosti uznávaná a vôbec nie je vzácna. K príčinám detskej depresie patrí odmietanie a špatné zaobchádzanie zo strany rodičov. Autori knihy vysvetľujú: „Rodičia v niektorých prípadoch svoje dieťa neustále vystavujú palbe kritiky a ponižovania. V iných prípadoch môže chýbať vzťah rodič - dieťa, proste rodičia v tomto prípade lásku k dieťaťu nikdy nevyjadria. Pre deti takýchto rodičov sú následky mimoriadne tragické, pretože pre dieťa je láska to isté, čo pre rastlinu slnko a voda. Práve vďaka priamo a otvorene

vyjadrenej rodičovskej láske, deti prichádzajú na veľmi dôležitú pravdu: “SOM HODNÉ LÁSKY, A MÁM CENU”. Nieкто si môže zamieňať tento zdravý postoj ľúbeného dieťaťa, za arogantnosť a samolúbošť. Jeden odborník vraví: “To ako sa vaše dieťa pozerá samo na seba, má dosah na to, akých priateľov si vyberá, ako vychádza z ostatnými, akého človeka si raz vezme a čoho vo svojom živote dosiahne.

Pouvažujme krátko nad jednou výskumnou prácou z roku 1990, ktorá bola pokračovaním bádania z roku 1951, keď sa na skupine päťročných detí sledovalo, ako s nimi ich rodičia zaobchádzajú. Výskumníkom sa podarilo mnoho z týchto detí, dnes už ľudí v strednom veku nájsť. Pri tomto obnovenom výskume sa zistilo že ľudia, ktorí mali v neskoršom živote väčšie problémy, ktorým sa hlavne po citovej stránke zle darilo a ktorí mali výrazné problémy v manželstve, v priateľstve a dokonca i v práci. Nemuseli zásadne pochádzať z chudobných rodín, ani nepochádzali z príliš bohatých rodín, ba dokonca tieto deti nemuseli pochádzať z rodín, ktoré mali očividné problémy. Boli to deti, ktorých rodičia boli odmeraní, chladní a neprejavovali voči svojim deťom skoro žiadnu náklonnosť!! Jedna vedecká pracovníčka na Harvardskej lekárskej fakulte Mary Carlson zistila, že deti ktoré boli ponechávané “počas pracovných dní v rôznych centrách starostlivosti o deti, mali počas týždňa veľmi vysokú hladinu stresových hormónov. Zvýšená hladina stresových hormónov okamžite klesla počas víkendu, keď boli doma”. Sama odborníčka svoju štúdiu uzatvára: “Naše deti potrebujú pozornosť, lásku, starostlivosť, dotyky a prejav lásky. Jeden chlapec v školskom veku povedal: „Nepamätám sa, že by nás niektorý z rodičov niekedy objal, pobožkal alebo povedal “mám ťa rád.” Alebo “som na teba hrdý.” Keď malé dieťa nikdy nepočuje “mám ťa rád” je to, to isté, ako keby každý deň počas svojho života počulo “nenávidím ťa.” Venujme sa svojim deťom a ono sa nám to tisícnásobne vráti. Stojí za to milovať svoje deti, bez ohľadu na to či sa nám to raz vráti a či nie. Najväčší prínos z našej lásky majú deti samé. V knihe *Love and Its Place in Nature* sa píše: „...nedostatok lásky vedie k tomu, že deti bez lásky umierajú“. Ashley Montagu, významný bádateľ v oblasti antropológie povedal: „Dieťa, ktoré nedostalo lásku, je v oblasti biochemickej, fyziologickej a psychologickkej veľmi odlišné od dieťaťa, ktoré bolo milované. Neľúbené dieťa sa inak vyvíja.“